

ตอนที่ ๓๓

เกาะร้างกลางทะเล

โต้ว คาบแห่งท้องทะเล เล่นฉิวด้วยกำลังลม
สุดแล้วแต่ลมจะพาไป สุดแล้วแต่โชคชะตาจะ
กำหนด ไม่มีเป้าหมายหวังไว้เลยว่า คง
ต้องถึงฝั่งสักที่แหละน่า สุดสาคร เอื้อย และ โสณ
น้อย ช่วยกันดูแลใบเรือให้รับลมมากที่สุด ลิน
สมุทร ยืนบังคับเรืออยู่ข้างหน้า เคียงคู่กับสังข์ ซึ่ง
กำลังส่องกล้องทางไกล

“สมุทร เกาะนั่น มีอยู่ในแผนที่รีเปล่า?” สังข์
ถาม

ลินสมุทร เอาแผนที่ขึ้นมาดู ทำหน้างงๆ

“ตอนนี้ มันดูไม่ออกหรอกว่า เราอยู่ที่จุดไหน
บนแผนที่ ต้องรอกกลางคืน ดูตำแหน่งดาวเอา”

ใกล้ฝั่งเข้าไปทุกที เรือแล่นไปด้วยกำลังลมได้
สักครู่ ก็ไปสะดุดเข้ากับสิ่งหนึ่งดัง ครึก!ๆ แล้วก็
หยุดก็อยู่กับที่ พวกเด็กๆ พากันเดินไปสำรวจดู
รอบๆ เรือ ก็มองดูที่กอบเรือ

“ไม่เห็นมีอะไร” เอื้อย พูด

“สงสัย เรือจะโดนหินโสโครก” ลินสมุทร สรุบตามประสบการณ์ แล้วลงไปดูข้างล่าง ... โห้โฮ! เรื่องใหญ่แล้ว! ท้องเรือมีรอยปริแตกเป็นทางยาว น้ำทะเลกำลังไหลทะลักเข้ามา

“มีอะไรเหรอ?” เสียงสุตสาคร ตะโกนถามลงมา ลินสมุทรรีบขึ้นมาข้างบน แล้วตั้ง

“เราจะสลະเรือ เราอยู่บนนี้ได้อีกไม่นาน เตรียมข้าวของที่จำเป็น เร็วเถอะ”

“พอจะซ่อมมันได้ไหม?” สุตสาครถาม ลินสมุทรส่ายหัว “ท้องเรือคงถูกหินบาดอย่างแรง”

“แล้วเราจะปล่อยให้มันจมอยู่อย่างนี้เหรอ?” โสณน้อย ถามอีก

“ตอนนี้ เราเอาตัวรอดกันก่อน วันหลังเราค่อยกลับมาดูกัน” ลินสมุทรบอก พร้อมกับชี้ไปที่เกาะซึ่งอยู่ไม่ไกล “โน่นไงฝั่งอยู่อีกไม่ไกล”

พวกเด็กๆ พาทีมขนของที่จำเป็น ขึ้นเรือเล็กที่อยู่ท้ายเรือสำเภา แล้วพากันพายเรือเล็กเข้าหาฝั่ง ทิ้งเรือสำเภายนต์ของพวกเขา ให้มันจมอยู่ในน้ำอย่างนั้นไปก่อน

ตำนานนี้ของเกาะช่างคู่สวยงามไม่น้อย เต็มไปด้วยหาดทรายสีขาวสะอาดตา พวกเขาลากเรือให้เกยตื้น จนลมภาวระขึ้นฝั่ง จากนั้นช่วยกันลากเรือขึ้นมาไว้บนบก กันน้ำทะเลเล็ดตพาไป เพราะมันเป็นอุปกรณ์เดินเรือชิ้นสุดท้าย ที่พวกเขาจะพึ่งพามันได้ ... ลินสมุทร นั่งมองผ่านเรือเล็ก ไปยังจุดที่เรืออับปางอยู่กลางทะเล คิดว่า เรือเล็กนี้มันอาจจะช่วยให้พวกเขากลับไปกู้เรือสำเภายนต์อีกก็ได้

ก่อนคำ พวกเด็กๆ ต้องพึ่งพาตัวเองกันแล้ว ไม่มีผู้ใหญ่มาคอยปกป้องคุ้มภัยให้ แต่พวกเขาก็ผ่านอะไรมามากมาย แม้จวนเจียนจะเอาชีวิตไม่รอด แต่นั่นคือ บททดสอบความแข็งแกร่งของพวกเขา มิใช่หรือ โจทย์ยิ่งยาก พวกเขาก็ยิ่งแกร่งขึ้น ฉลาดขึ้น ความรัก ความห่วงใย ความเสียสละ ความสามัคคี และความกตัญญู เป็นภูมิคุ้มกันชีวิตของพวกเขาได้เป็นอย่างดี ที่จะฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ให้รอดพ้นไปได้

พวกเขาเลือกสถานที่ตั้งแคมป์ไฟ เป็นเนินทรายสะอาดแห่งหนึ่ง อยู่ระหว่างก้อนหินใหญ่สองก้อน อย่างน้อยมันก็เป็นที่ยกำบัง และเป็นเกราะป้องกันศัตรูได้บ้าง ทุกคนแบ่งงานกันทำโดย

อ๊ตโนมัตติ ลังซ์ ลินสมุทร ออกไปหาอาหาร และน้ำ
จืด เค็้อย โสนน้อย จัดที่พักและหาพืชน สูดสาคร
ทำเขตป้องกันภัยและกับดักสัตว์

ผักป่าและผลไม้บนเกาะนี้ ก็ไม่เลว มีกล้วยสุก
ให้เก็บกินอย่างเหลือเฟือ นั่น! บ่อน้ำข้างหน้านั้น
คงเป็นน้ำจืด ไซ้ น้ำจืดจริงๆ คัวย ลังซ์กับลิน
สมุทร เร่งตักน้ำใส่กระบอกลไม้ พวกเขาารู้สึกว่า มี
สิ่งเคลื่อนไหว อยู่ไม่ห่างจากพวกเขา ในป่าเช่นนี้
มันเป็นอันตรายไม่ได้ นอกจากสัตว์ป่า

“จะให้มันล่าเรา หรือเราจะล่ามัน” ลินสมุทร
เป็นฝ่ายกระซิบถาม แต่คำตอบที่ได้รับคือ เศษ
ผลไม้หล่นใส่หัวของพวกเขา “เจี้ยก ๆ ๆ ๆ”

ฝูงลิงป่านั้นเอง

“ที่เกาะนี้ มีลิงป่าเต็มไปหมด” ลินสมุทร พุด
“มีน้ำใส อาหารจึงหาง่าย และไม่ต้อองกลัวมีพิษ
คัวย”

ลังซ์ กับ ลินสมุทร เดินหิวเค็รืออกกล้วยสุก กับ
ทะเลายมะพร้าว ออกจากแนวป่า มาที่เนินทรายที่
พัก ทันทีที่มาถึง ก็เห็นกองไฟก่อไว้เรียบร้อยแล้ว
เค็้อยกับโสนน้อย กำลังเอาผ้าออกผึ่งลมทะเล สูด
สาคร อุ่มท่อนไม้ผุ มากองสุ่มไว้เป็นพืชน ทุกคนนั่ง

ลงล้อมรอบกองไฟ กินอาหารค้ำกันอย่าง
เอร็ดอร่อย

“สาคร เชอกิน เพื่อแก้แค้นมันใช่ใหม้?” สั้งซ์
ถามกระเช้าเด่น ขณะมองไปที่หมึกตัวใหญ่ที่เลียบ
ไม้ปั้ง และปลาทะเลอย่าง อีกสองสามตัว กลืนหอม
นุ้ย

“นี่คงเป็น ลูกมัน” สุกสาคร รับคำ ขณะเคี้ยว
อาหารในปาก

“ระวังแม่มัน จะตามมาเอาลูกในท้องเธอนะ”
เคื้อย กระเช้าเสริมอีกคน สุกสาคร แกล้งทำเป็น
ตัวงอล้มกลิ้งไปบนพื้น ร้องอึก! แลปลิ้นปลิ้นตา
เหมือนมีสัตว์ประหลาดกำลังพุ่งแหวะออกมาจาก
ท้อง พวกเด็ก ๆ พากันหัวเราะ ต้มการผจญภัยกับ
หมึกยักษ์ เมื่อวานนี้ไปชั่วขณะ

รุ่งเช้า พวกเด็ก ๆ พากันเดินสำรวจเกาะ มัน
เป็นเกาะที่มีขนาดไม่ใหญ่นัก ด้านหน้าเป็นหาด
ทรายสีขาว ส่วนด้านหลังเป็นโขดหินเสียดมากกว่า
พวกเขาเดินวนกลับมาที่เดิมก็เกือบเที่ยงวันพอดี

พักกินอาหารแล้ว ยังพอมีเวลาสำรวจภายใน
ตัวเกาะกันต่อ ทั้งหมด พากันเดินลึกเข้าไปในเกาะ
ที่เต็มไปด้วยเนินโขดหิน สูงต่ำลดหลั่นกันไป ต้นไม้

ก็ไม่ใหญ่นัก มีน้ำตกอยู่แห่งหนึ่งสวยงามมาก จนพวกเด็ก ๆ ออใจไม่ไหว ลงเล่นน้ำกันคนละหน่อย บ่ายจืด ๆ เดินไปอีกหน่อย ก็พบถ้ำแห่งหนึ่ง ตั้งซ้าอาสาเข้าไปสำรวจ เอื้อยและโสนน้อย ขอติดตามไปด้วย สินสมุทรกับสุดสาคร รออยู่ที่ปากถ้ำ เผื่อมีเหตุที่ต้องช่วยเหลือกัน

ตั้งซ้า ถีบคอบไฟนำหน้าเข้าไปในถ้ำ ตามด้วยโสนน้อย เอื้อย ผ่านช่องทางเดินแคบ ๆ ลึกครู่ ก็พบคูโมงค์ถ้ำขนาดใหญ่มหึมา ข้างบนเป็นช่องโหว่ทางยาว สามารถหย่อนลูกของไดโนเสาร์ ผ่านเข้ามาได้สบาย ๆ แสงอาทิตย์ส่องตรงลงมายังพื้น และผนังถ้ำ ตั้งซ้าสอศส่ายส่ายตา ตั้งเกตไปรอบ ๆ

สุดผนังถ้ำข้างหน้า มีช่องมืดกลม ๆ อยู่ช่องหนึ่ง ข้างหน้าช่องมืด น่าจะเป็นหลุมหรือโพลงอะไรสักอย่าง ส่วนด้านขวาที่ติดกับหลุม มีเนินหินสูงขึ้นมา เหมือนหลังเต้ายักษ์เกยผนัง ตั้งซ้า โสนน้อย และ เอื้อย เดินเข้าไปให้ใกล้อีก

พวกเขาปีนขึ้นไปบนเนินหินสูงรูปหลังเต่า ที่เคียงกระเท่เร่ พวกเขาคิดว่าที่นั่นมันก็เหมือนคูโมงค์ถ้ำทั่วไปนั่นแหละ มีหินงอก หินย้อย มีแอ่งน้ำ และอาจเป็นที่อยู่ของค้างคาว หรือไม่ก็สัตว์จำพวกงู แต่ตั้งซ้า กลับรู้สึกว่่า ที่นี้อาจมีสิ่งลึกลับ

ช่อนอยู่ เพราะมีเสียงดัง ตีตๆ ไม่รู้ว่ามันตีงมาจากที่ไหน เสียงมันเบามาก แต่ในถ้ำนี้มีสิ่งที่น่าสนใจกว่า ดั่งซึ้งพาเพื่อนๆ ไปสำรวจอย่างอื่นต่อ

พวกเขาเ็นมองลงไปโพลงข้างล่าง ที่จริงน่าจะเรียกว่าร่องเหวมากกว่า เพราะมันมีลักษณะเป็นร่องลึก ยาวไปจนสุดผนังถ้ำอีกด้านหนึ่ง เหนือปากร่องเหวม มีพื้นที่เป็นทางเดินแคบๆ และอยู่ติดกับผนังถ้ำ ถัดไปก็เป็นโพลงหรือช่องมืดๆ ที่มีขนาดไม่ใหญ่นัก ส่วนร่องเหวม มันมีขนาดใหญ่พอที่ข้างทั้งตัวหล่นลงไปได้

ถัดจากช่องมืด ไปทางซ้ายอีกสี่ห้าก้าว ที่พื้นใกล้ปากร่องเหวม มีแสงสะท้อนแวบวาบ ประกายสคดีส่องออกมาจากที่นั่น คล้ายกับมีคนเอากะจกเงาไปวางไว้ ถ้าสังเกตดูดีๆ เหมือนมีวัตถุบางอย่างวางอยู่ แต่ไกลเกินกว่าจะมองเห็น รายละเอียด มันอาจเป็นเครื่องหมายอะไรสักอย่างก็ได้ หรือไม่ก็เป็นเครื่องประดับอัญมณีมีค่า หรือไม่ก็เป็นอาวุธ ที่มีคนทำหล่นไว้

“อะไรนะ?” เค็อย กระซิบถาม

“ไม่รู้” ดั่งซึ้ง ตอบ

วัตถุลึกลับชิ้นนั้น ยั่วยุความอยากรู้ ของเด็ก ทั้งสามคน ว่ามันคืออะไรแน่ จะต้องเข้าไปให้ใกล้กว่านี้

“ใครจะเป็นคนไปเอา?” โสณน้อย ถามขึ้นอีก

ตั้งช้คาคคะเนด้วยสายตา ถ้าไต่ลงไปจากเนิน หินหลังเต้ายักษ์นี้ แล้วค่อยๆ เดินเลาะริมร่องเหว ไปจนสุดผนังถ้ำ แล้วหยิบเอามา ก็ไม่เห็นจะยาก คงเป็นไปตามแผนนี้

ตั้งช้พยายามเดินอย่างระมัดระวัง เกาะผนัง ถ้ำไปตามทางเดินแคบๆ รู้สึกน่ากลัวกว่าทุกครั้ง เพราะนี่มันไม่ใช่การเล่นเกมช่อนหา เมื่อเข้าไปใกล้ช่องแคบมืดๆ เขามองเห็นวัตถุลึกลับก้อนนั้นอยู่ไม่ไกลแล้ว มีกำลังใจ ที่จะก้าวผ่านร่องเหวอันน่าหวาดเสียวนี้ไป เพียงแต่ต้องระวังมากๆ เพราะถ้าหล่นลงไปข้างล่าง ทุกอย่างก็จบกันพอดี

ตั้งช้มีวพระวงเรื่องทางเดินและระวังร่องเหว ลืมตั้งเกตไปว่า มีสิ่งหนึ่งกำลังเคลื่อนไหวในช่องแคบมืด เสียงดังแ่กๆ ครี๊ดๆ เขาสะดุ้งนั่งอยู่กับที่ เคื้อยกับโสณน้อย เกาะมือกันแน่นคอยลุ้นว่า ตั้งช้จะเจออะไร

“ระวัง!” โสन्न้อย ร้องเตือน และกล่าวโทษตัวเอง “โธ่! ไม่น่าเลยเรา ไม่น่าให้สังข์ไปเอาเลย”

พัตน์! อสูรร้าย ก็ค่อยๆ โผล่โฉมหน้าออกมาจากช่องแคบมืด มันแลบดินสองแฉกออกมาก่อน เพื่อยังดูว่าเหยื่อของมัน อยู่ใกล้แค่ไหน ดูเหมือนว่ามันกำลังรอจังหวะเหยื่อเผลอ นี่ไม่ใช่สิ่งที่มันเคยจับกินเป็นประจำ มันไม่ง่ายอย่างนั้นแน่

มันคงรออยู่นาน ไม่เห็นเหยื่อขยับ มันจึงเป็นฝ่ายขยับเปิดเผยตัวตนออกมา เคี้ยวกับโสन्न้อย ถึงกับตกตลิ่ง ค่อยๆ ทรุกตัวลงนั่งสบตากัน ลีลา ร้ายที่น่ากลัวกว่านี้ ก็เผชิญหน้ามาแล้ว อันตรายกว่านี้ก็เคยผ่านมาแล้ว แคงตัวเดียวกับคน ๓ คน คงสู้ไหวหน้า พวกเธอบรรจงหยิบหน้าไม้ได้ถูกดอก อย่างเจียบๆ พร้อมกับทำสัญญาณมือ ให้สังข์ยื่นเอาลำตัวแนบผนังถ้ำ และอยู่นิ่งๆ อย่างขยับ

สังข์ เห็นมันแล้ว อสรพิษร้าย มันค่อยๆ เลื้อยโผล่หน้าออกจากมุมมืด ดินสองแฉกยังคงแลบออกมาเป็นระยะ พอมันโผล่พ้นช่องมืด ออกมา ก็ส่ายหัวไปมาเพื่อค้นหาเหยื่อ ตัวมันใหญ่ไม่เบา สามารถกลืนคนเป็นๆ ได้สบายๆ มันเห็นสังข์แล้ว และเลื้อยออกมา ชูคอแผ่พังพาน เตรียม

จูโจม แต่สังข์ ก็ยื่นถือดาบรอมันอยู่แล้ว ทันทีที่มันฉก สังข์ยื่นดาบสวนออกไป

สวบ!

ได้ผล! มีคดาบเสียบปากทะลุไปข้างหลัง เขี้ยวองโง้ง ยังคงส่องประกายให้เห็นอย่างน่าสะพรึงกลัว มันคืนเพื่อให้มีคหลุดจากคอของมัน แรงยึดติดมีคของสังข์ กับแรงกระชากของมัน ส่งผลให้สังข์กระเด็นไปกระแทกกับผนังถ้ำ มีคหลุดจากมือหล่นบนทางเดิน สังข์ เกือบตกลงไปข้างล่าง แต่เขาคว่าแง่งหินไว้ได้ทัน ตัวห้อยต่องแต่่ง เจ้าอสรพิษร้ายยังไม่สิ้นฤทธิ์ มันพยายามจะฉกเหยื่อซ้ำอีกครั้ง

สังข์ ออกแรงพยายามปีนขึ้นมาบนทางเดิน โส่น้อยซัดขวางมันด้วยลูกดอกเท่าที่มี สองสามดอก ปักคาที่คอของมัน สังข์ปีนขึ้นมาได้แล้ว พยายามยื่นมือ ไปคว้ามีคที่วางนอนอยู่ แต่ยังไม่มีจังหวะ เพราะอสรพิษมันกำลังบ้าคลั่ง จากการถูกยิง หากเข้าไปติดจังหวะ อาจตกเป็นเหยื่อของมันก็ได้ มันถูกยิงเข้าที่ลำตัวไปหลายดอก มันเคลื่อนไหวลำบากขึ้น

เคื้อย ได้จังหวะ ในความเื่องช้าของมัน จึง
ส่งมันไปลงนรกด้วยลูกดอกอาบยาพิษ

“จ๊ก!”

มันจะเป็นเรื่องบังเอิญหรือไม่ ไม่อาจคาดเดา
ได้ ลูกดอกพุ่งไปเฉียดลูกนัยน์ตาของมันเข้าพอดี
มันจึงล่าถอย เลื้อยหายเข้าไปในช่องแคบมืด

มันไปแล้ว แต่สังข์ยังเหนียวหอบ เคื้อยกับ
โสนน้อย รู้สึกโล่งอกและดีใจ ที่เห็นสังข์ยัง
ปลอดภัยดี นับว่าเกมนี้สู้กันด้วยใจและฝีมือ
สุดท้ายอสูรเป็นฝ่ายพ่ายไป ถ้ามันทนพิษบาดแผล
ได้ มันก็คงเป็นงูตาบอดข้างหนึ่งไปตลอดชีวิต

ภายนอกถ้ำ โกลั้ค้ำแล้ว ปราบฏการณ์บน
ท้องฟ้าวันนี้ดูแปลกๆ ชักด้านทิศเหนือ เมฆฝน
เริ่มก่อตัว ส่วนชักด้านทิศใต้ ท้องฟ้ากลับสดใส
มองเห็นดาวเต็มไปหมด สิ้นสมุทร สุดสาคร ไม่ได้
รู้สึกประหลาดใจแต่อย่างใด ในปราบฏการณ์
เหล่านั้น แต่พวกเขากลับรู้สึกกระวนกระวายใจ
เป็นห่วงเพื่อนที่ยังอยู่ในถ้ำมากกว่า ครั้นจะตาม
เข้าไป ก็เกรงว่าจะพลัดหลงกัน

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓๘ นิमितแห่งตำนานสายฟ้าอสูร
กลับไปที เว็บบุ๊มชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>